

Paaswake 2019

Wij zijn vanavond samengekomen voor de moeder van alle nachtwaken, zoals St. Augustinus het noemde.

We beseffen, misschien dit jaar nog meer door de brand van een beroemde kerk, dat ons leven toch méér is dan het leven van alledag, van hier en nu.

Ons leven reikt verder en diep in ons hart weten we dat ook, weten we dat er een toekomst voorbij het hier en nu is.

Dat is ook de belofte van Pasen, Christus' verrijzenis die door Zijn dood de dood heeft gedood, onschadelijk gemaakt.

Zo begonnen wij deze viering in het duister en werd vuur aangestoken en gezegend, de Paaskaars aangestoken, -symbool van de verrezen Heer-, en aan dat ene licht hebben wij onze lichtjes, onze kaarsen aangestoken.

Zoals bij het doopsel een doopkaars aan de Paaskaars wordt ontstoken als teken dat wij in het licht van Christus staan.

Hoorden we God niet zeggen in het scheppingsverhaal "er zij licht" ?

Wat zouden wij zijn zonder licht en zonder water? Daarom worden wij met water gedoopt en we hoorden de voorafbeelding ervan in de Exodus lezing over de doortocht door de Rode Zee op weg naar het beloofde land. Zo gaan we door het doopsel op weg naar het Vaderhuis, ons beloofde land - in een langere of kortere reis van het leven.

Vanaf de schepping is God bij ons betrokken, met ons. Hij maakte, zo hoorden we, de mens als Zijn evenbeeld, op Hem gelijkend, mannelijk en vrouwelijk. Wat betekent dat? Dat wij alles zo goed weten? Dat wij alles onder controle hebben? Maar we beseffen goed dat we de gevolgen van onze daden niet overzien. En eens zullen we alles uit handen moeten geven, alles wat we gewonnen hebben en ook wat er mis is gegaan.

God is niet onze God omdat hij alles prima heeft geregeld. Het is geen tovenaars; nee, God is onze God omdat Hij steeds weer een nieuw begin met ons maakt, onvermoeibaar en trouw. Hij scheidt steeds toekomst, ook daar waar alles schijnt vast te zitten, alles verloren lijkt.

Op de eerste dag van de week zijn de vrouwen naar het graf gegaan om zijn lijk te balsemen. Dat was het enige wat zij nog konden doen. Alles was immers afgelopen. De droom van het nieuwe koninkrijk was voorbij. Dan blijkt het graf leeg. Wat is dat? Hoe kan dat? Twee jongemannen zeggen in stralend wit kleed: wat zoekt ge de levende bij de doden? Hij is niet hier. Hij is verrezen.

Ons geloof is gebaseerd op het getuigenis van de apostelen die het hebben gezien en meegemaakt. Paasmorgen herhaalt zich iedere zondag als wij samenkomen om Christus zijn Pasen, zijn dood en verrijzenis op de wijze van het laatste avondmaal te vieren. Zo willen wij getuigen van ons geloof in de Verrezen Heer, in dankbaarheid om de belofte die het voor ons inhoudt: dat wij, die Hem willen toebehoren een met Hem zullen verrijzen. De dood is geen eindpunt meer, maar een doorgang geworden. Het leven wordt bij de dood niet weggenomen, maar verandert.

Dat wij daarnaar willen leven en ons voorbereiden, als onze aardse levensweg ten einde lijkt

te lopen, om onze Verrezen Heer waardig en overtuigd tegemoet te gaan.
Door Pasen zijn wij mensen van geloof en hoop. Dat wij dat mogen uitstralen.
Pastoor R. Wagenaar